

Писао сам режимске песме под псеудонимом, претварајући се да сам независни песник из Јужне Кореје. Писао сам епске песме глорификујући Ким Џонг Ила које су објављиване у главним новинама на северу.

Срео сам се са Ким Џонг Илом двапут. Први пут 1999. године. Био сам преплављен емоцијама, али истовремено помало разочаран. Схватио сам да је слика о њему, коју сам створио путем државне пропаганде, била веома другачија од реалности.

Ким Џонг Илове речи користе се као смернице за вођење државе. У јавности је био прихваћен као бог. Био сам веома разочаран кад сам га упознао, пошто није одавао осећај великог вође, већ обичног човека, помало себичног.

Приликом сусрета као поклон дао ми је Ролекс, за који сам видео, када сам побегао у Јужну Кореју, да кошта око 11.000 долара.

Упркос чињеници да је већина становништва гладовала, он је користио скупе поклоне као начин да купи лојалност.

После сусрета, Ким Џонг Ил је рекао својим помоћницима да се побрину за мене, па сам добио специјалан третман - ствари које су просечним грађанима недостижне.

Иначе, особа која је лично упознала великог вођу није могла да буде судски гоњена без специјалних дозвола и наређења.

Држава калкулише све што је неком потребно у дневном животу - количину витамина, калорија и врсту хране коју треба да уносите.

Привилеговани грађани добијали су три типа следовања која су, у поређењу са оним са чиме су обични људи живели, била веома раскошна.

Већина је живела од онога што су могли да купе у продавницама, а ја сам био један од срећника који су добијали следовања. Између 1994. и 1999. године мислим да је од глади умрло више од три милиона људи.

Био сам сведок овоме. Видео сам да највећи део људи живи веома другачије од елите. Схватио сам да је Северна Кореја најсиромашнија земља света, на чијем челу је био богати краљ. Зато сам почео да пишем критичке песме.

Док је популација Северне Кореје гладовала 1990-их година Ким Џонг Ил је потрошио милионе долара конструишући државни маузолеј. Само та чињеница показује колико су приоритети које је он поставио били погрешни.

Други сусрет био је прилично шокантан. Гледали смо представу, а он је током целог њеног трајања плакао. Осећао сам да су његове сузе искрене, као да жуди да постане људско биће, да постане обичан човек.

У нашим канцеларијама имали смо слободан приступ јужнокорејској литератури, па сам почео да упоређујем два система. Тек тада сам почео да увиђам недостатке режима на северу.

Почео сам да дајем књиге пријатељима који нису били колеге и нису имали приступ таквој литератури. Шпијунска служба је открила шта сам радио. Околности и ситуација постали су компликовани и одлучио сам да морам да побегнем.

Имао сам специјалну пропусницу због посла којим сам се бавио. То ми је омогућило да стигнем до пограничне територије са Кином. Нисам могао да кажем својој породици да одлазим, јер нисам хтео да их узнемирујем. Одвајање од њих био је грех који сам морао да починим.

На реци Тумен прешао сам са пријатељем границу са Кином, где сам провео месец дана, након чега сам успео, уз помоћ неких људи, да стигнем у Јужну Кореју и Сеул.

Оно што ме је одмах зачудило јесу многобројни протести на улицама. Схватио сам да Јужном Корејом, имајући у виду и њене недостатке, влада народ, а не диктатор.

Такође ме је изненадио број установа за особе са инвалидитетом и онеспособљене, које у Северној Кореји протерују ван Пјонгјанга.

Jang Jin-sung, BBC Magazine

(РТС)